

Entrevista a Ramon Vilallonga, autor de:
 "Hoquei Club Sant Just: història del nostre club"

"És un club entranyable que ha transmès l'afició per l'hoquei de generació en generació, d'avis a nets"

Ja fa dos anys que l'Hoquei Club Sant Just va celebrar el seu cinquantenari amb diversos esdeveniments i actes, entre els quals hi destacà la publicació del llibre "Hoquei Club Sant Just: Història del nostre club". Recentment ha tornat a sortir a la llum, recollit a la Miscel·lània d'Estudis Santjustencs. Des de *La Vall de Verç* no hem volgut perdre l'ocasió de parlar amb el Ramon Vilallonga, l'autor del llibre, perquè ens ofereixi algunes pinzellades de la seva obra.

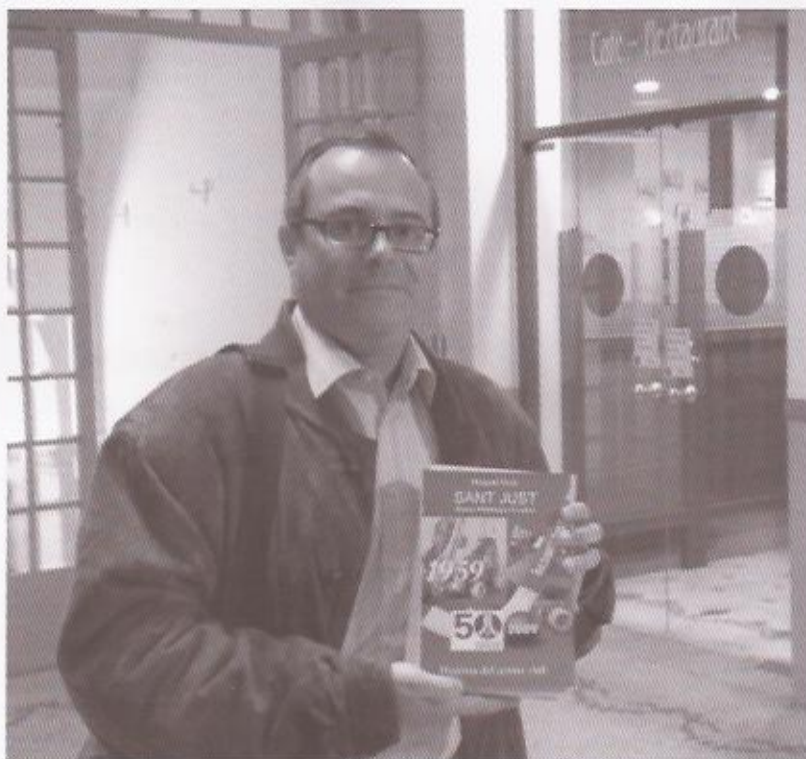
– Què hi trobarà el lector?

– El llibre està plantejat perquè el pugui llegir tothom de forma amena. No és estrictament esportiu, sinó que també inclou contextualització i història de Sant Just. El llibre dona una visió positiva del poble i del club: és un homenatge a la gent que l'ha construït durant tots aquests anys.

– D'on va sorgir la idea de fer un llibre sobre el hoquei i quins són els objectius que et vas plantejar?

– Sempre m'ha agradat escriure i des de l'any 2004 estic involucrat amb l'esport santjustenc. Li vaig dir al president del hoquei, Francisco Vizcaíno que, si necessitava un cop de mà per qualsevol publicació, jo ho faria encantat. El febrer del 2008 em va oferir la possibilitat d'escriure un llibre per commemorar els 50 anys del club i vaig acceptar l'ofertament. El llibre va aparèixer per Sant Jordi 2010 i posteriorment es va incloure a la Miscel·lània del Centre d'Estudis Santjustencs.

– La feina de recerca d'informació ha estat complicada?

Ramon Vilallonga amb la primera versió de "Hoquei Club Sant Just: història del nostre club"

– Sobretot ha estat laboriosa, tenint en compte que l'he dut a terme al marge de la meva activitat professional. Em vaig documentar a l'arxiu de Sant Just i, posteriorment, a través d'entrevistes a Pere Brull, José Maria Delgado, Ramon Hidalgo, Ramon Campreciós, Francesc Mozo, Joan Castaño i Fidel Poll. També em vaig documentar amb publicacions com *La Serra d'Or* o *l'Avenç*.

– Entrant en matèria del llibre; explica'ns què era la *Penya Silenci*?

– Era un grup de joves relacionats amb l'Ateneu, que va néixer als anys 30. Volien ser una alternativa a les activitats del *Frente de Juventudes*, que controlava

el futbol i l'handbol. Per això van iniciar la pràctica d'un esport fins aleshores nou a Sant Just: l'hoquei. Van començar a jugar al pati del roure, amb el handicap que havien d'evitar l'arbre mentre jugaven.

– Què va significar Fernando Leuthard per l'esport santjustenc?

– Fernando Leuthard va dedicar la seva vida a promocionar la cultura i l'esport a Sant Just. Va promoure especialment l'hoquei i el patinatge artístic i va ser president de la *Unión Deportiva Sant Justo*. Pel que he pogut saber, va ser un personatge important pel poble, molt generós i que va treballar dur per l'esport.

– L'any 1966, un equip juvenil assoleix el subcampionat de Catalunya i la quarta posició a Espanya. El club va créixer molt ràpid els seus primers anys de vida?

– Van començar un sènior i un juvenil, que van créixer molt arran de la implantació de l'hoquei a l'escola Núria. Això va permetre formar un planter i arribar a tenir fins a 5 o 6 equips a principis dels anys 70. Una xifra gens menyspreable tenint en compte les escasses instal·lacions, compartides amb altres entitats i sense llum artificial.

– La manca d'instal·lacions suficients sempre ha suposat un problema per als clubs esportius. Creus que s'ha anat solucionant amb el pas dels anys?

– Ara les instal·lacions són bones. Sempre hi ha queixes perquè la gent voldria tenir més hores d'entrenament però, si mirem una mica enrere, veurem que ara estem molt millor.

– L'any 1959 es va fundar el H.C. Sant Just i només set anys més tard va néixer el Patinatge Artístic. Sant Just és un poble amb tradició de patins?

– És un poble amb tradició, i una tradició ininterrompuda, cosa que no passa en altres municipis. No hi ha hagut cap temporada sense hoquei o patinatge des de la seva fundació.

– El hoquei és un dels esports més significatius del poble?

– Crec que sí, perquè moltes famílies del poble hi han estat vinculades. És un club entranyable en aquest sentit, que ha transmès l'afició per l'hoquei de generació en generació, d'avis a nets.

– Sant Just és un poble molt tranquil, on el soroll molesta molt al veïnat. L'any 70, el club d'hoquei va rebre queixes per aquest motiu...

– Sembla ser que un equip entrenava amb música a la pista de l'escola Montserrat i alguns veïns es van queixar pel volum excessivament alt de la megafonia. He pogut consultar alguns documents a l'Ajuntament que recullen les queixes veïnals.

Presentació de la temporada 1999/2000

– L'any 1975 el Sènior va pujar a Primera Nacional Catalana però no va arribar a jugar-hi. Per quins motius?

– Els problemes econòmics van impedir que pogués competir en aquesta categoria, que requereix costos més elevats pel que fa a entrenadors, desplaçaments, sous, etc. L'Espanyol va oferir-se a pagar les despeses a canvi que el club es digués Espanyol. En assemblea es va votar contràriament a la proposta per tal que el club no perdés la seva identitat.

– El 1979 es va arribar a afirmar que Sant Just era un dels pobles amb un índex d'esportistes més elevat. Això demostra la tradició esportiva de Sant Just en tots els esports?

– Pel nombre d'habitants, crec que la proporció segueix sent alta. De fet, una de les queixes més habituals ve per la manca d'instal·lacions per absorbir una demanda tant gran.

– La temporada 82 s'aconsegueix definitivament l'ascens a Primera Nacional Catalana. És el millor moment de la història del club?

– Sí, perquè coincideix amb una fornada de bons jugadors al primer

equip i el patrocini d'una empresa local: INA Rodamientos. El regidor d'esports Jordi Figueras va aconseguir el patrocini d'aquesta empresa per al Sènior. Es va produir el petit miracle de tenir un equip competitiu amb gent de Sant Just i finançat des de Sant Just.

La Peña Silenci va començar a jugar al pati del roure, amb el handicap que havien d'evitar l'arbre mentre jugaven

– Que el club hagi sigut tant competitiu li ha restat identificació amb Sant Just?

– No. Crec que encara avui dia es manté l'esperit de

poble. De fet, al llibre apareixen molts cognoms de famílies santjustenques que es van involucrar amb l'hoquei i segueixen practicant-lo.

– L'any 2002 el club va tocar fons, amb només quatre equips. A dia d'avui s'ha pogut recuperar?

– Els cinc anys que ens van afectar les obres del nou poliesportiu de La Bonaigua van traduir-se en una decadència que va culminar l'any 2002 amb quatre equips sense continuïtat d'edats. Però ara tenim equips a totes les categories, que era un dels objectius de la junta directiva actual. Actualment el club està sanejat econòmicament, gaudeix d'un bon nivell d'hoquei, però té el problema de que el sènior no està a la primera línia competitiva.